

позлатиха стаята съ тжжно, траурно сияние: като че бѣха запалени хиляди вощеници около болния.

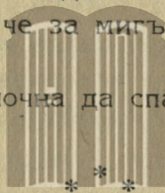
Слънчевитѣ лжчи бавно лазѣха по брадата му, и огрѣха стиснати устни. Той отвори уста, сякашъ да разпжди лжчитѣ; после направи усилие да обърне глава на страна, но нѣма сили и се утаи.

Лжчитѣ бавно трептѣха по спуснатия надъ лѣва устна мустакъ, озариха ноздритѣ на носа, които бѣха смръкнати и зинали, като да вдѣхне лжчитѣ; после полазиха по бузата му; огрѣха лѣвото му око и той зажумѣ; после отвори очи и видѣ слънцето. Той зърна слънцето — ясното свѣтло слънце, което грѣеше, тъй както нѣкога го е виждалъ да грѣе въ бащинъ домъ, презъ малкото прозорче на горницата, надникнало презъ цѣвналитѣ вѣйки на старата вишна . . .

И пробудиха се него рой спомени и желаня.

Споменитѣ, като че даваха сила на уморения му организъмъ и усѣти, че за мигъ въ него наддѣлѣ живота.

Температурата почна да спада и той се укроти и заспа.

Когато лѣкарътъ влѣзе и сложи прѣстъ на пулсътъ му — лека усмивка изкриви устни.

— Кризата е мината. Може да се разчита на щастливъ изходъ.

Поклони се и излѣзе.

Елена си отдѣхна; седна до болния и не се мръдна до вечерята.

* * *

Следъ нѣколко дни пристигна майката на Елена. Тя гледаше дъщеря си; чудѣше се на нейната преданность къмъ чужденеца и кога се убеди, че раздѣла нѣма да има, сама даде съветъ на младитѣ да избѣгатъ въ Германия. Лѣкарътъ бѣ казалъ, че само про-